

Er was eens
een verre vader.

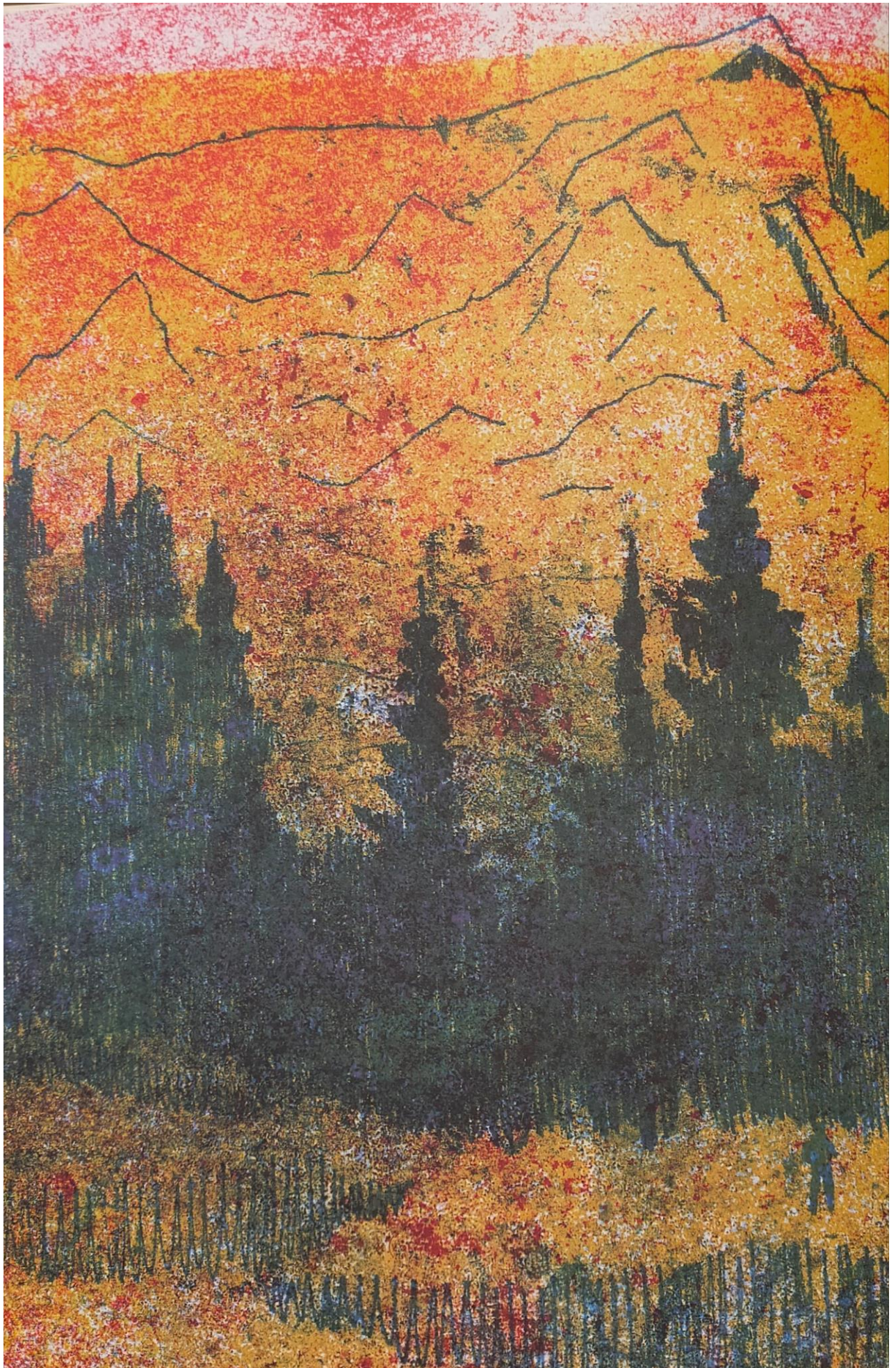
En er was eens
een meisje.

De vader stond hoog op de top van een berg.
Het meisje stond aan de voet ervan.

Wat ziet hij er geweldig uit, dacht ze,
en wat is het lang geleden.
Ze zwaaide met beide armen
en de vader zwaaide zomaar terug.

Blij en met grote passen
rende het meisje de berg op.
Nog één keer keek ze om
en wuifde naar haar moeder.
Toen rende ze verder.
Zonlicht stroomde over haar heen.

Ze kreeg een steen in haar schoen,
bleef een keer haken aan een stekelstruik.
Maar dat gaf allemaal niks.
Hijgend kwam ze aan bij de top.

Vol verwachting keek ze om zich heen.
Ze kon de vader nergens meer vinden.
Maar hé, daar hing een briefje.

Voor jou.

Het briefje flapperde in de wind,
ze kon het nog net pakken.
Het meisje glimlachte om de woorden,
en keek zoekend om zich heen.

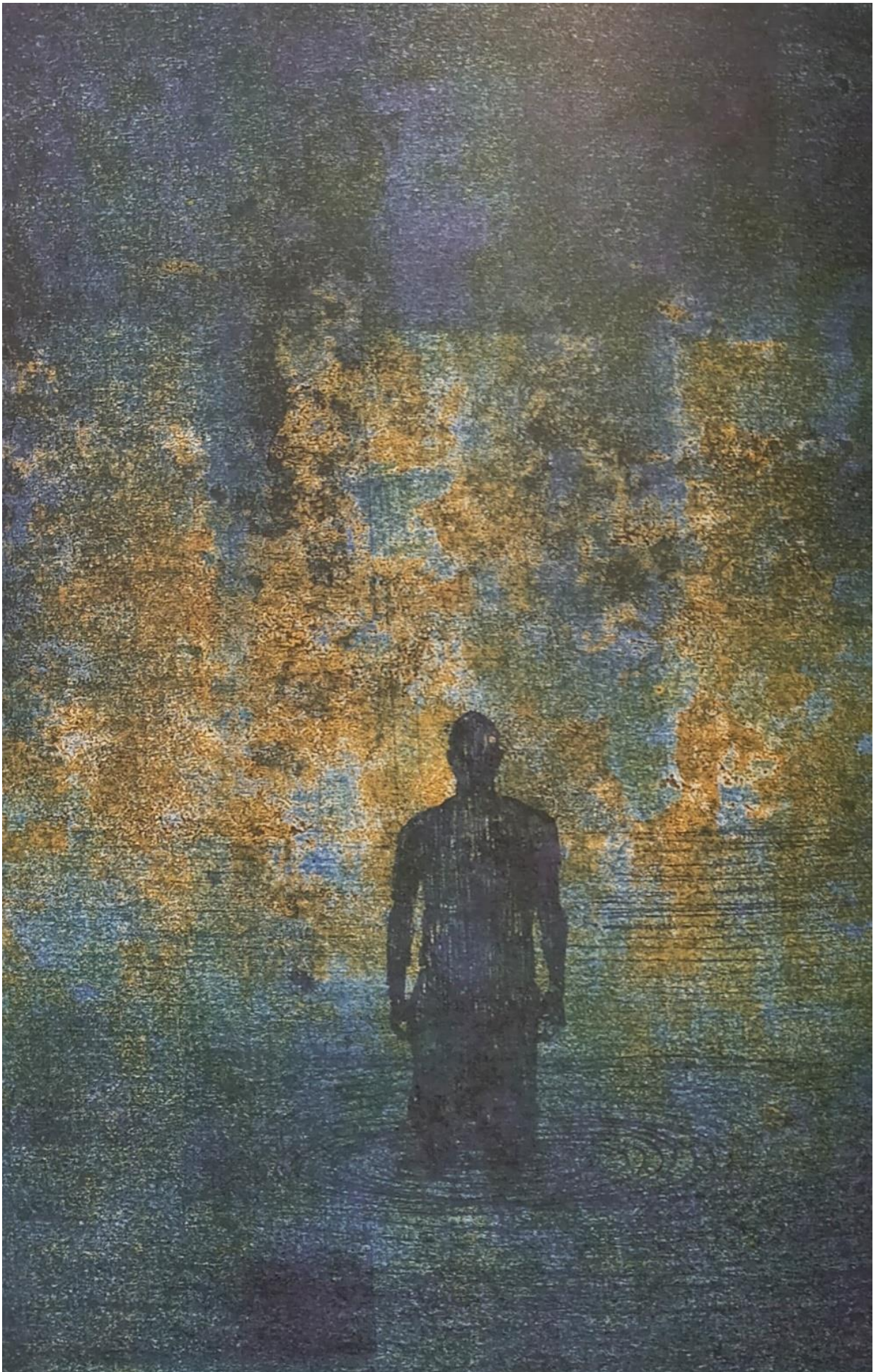
Daar, heel in de verte,
aan de rand van een meer,
zag ze een stip.

Lachend ging ze verder,
denkend aan de spelletjes,
het zetje in de rug.
Met grote sprongen liep ze
langs het pad naar beneden
en holde de hele berg weer af.

De weg naar het meer was kronkelig,
ze zag niet wat er achter de volgende bocht lag,
en een seconde lang werd ze bang.
Bang voor de verzinsels om haar heen
en in haar hoofd,
voor de gedachten aan
niet en nooit en waarom dan.

Maar ze sprak tegen zichzelf:
je kunt het wel, je vindt hem wel.
En het werd vanzelf een lied,
vrij en vrolijk,
een lied waarop ze kon stappen:
je kunt het wel, je vindt hem wel.
Het lied dreef haar voort
naar de oever van het meer.

Aan de overkant stond de vader.
Hij stak een hand op naar haar
en ze voelde hoe haar hart een sprongetje maakte,
hoe licht ze plotseling werd
en hoe groot de honger was.
Ze zette haar handen aan haar mond.

Papa! Het schalde als een
feest over het water.